

personen) gjorde opmærksom paa, at man i Almindelighed udtalte sig imod dette. Det gjorde man ikke. Der var flere Talere, som ikke udtalte sig om dette Punkt, kun saa udtalte sig derom, men derved viste der sig ikke en saadan Stemning imod denne Ordning, at jeg desfra skulde hente en Grund til at forandre Lovforslaget siden sidst, og hvis jeg ikke tager fejl, hørte dette Punkt ikke til dem, som Udvalget havde villet stille Endringsforslag til (Cas persens: So!). Det kan jeg ikke tro, efter hvad der er meddelt mig af den afdøde Formand for Udvalget. Det er jo imidlertid ikke af Betydning, om jeg har Ret til dette eller ej. Det nye Udvalg er jo frit stillet overfor dette Spørgsmaal. Det, der blev talt om i Fjor, var det, som man fra alle Sider synes enig om, at det var ønskeligt at faa en Formulering af de Grunde, som skulde berettigede til at betage vedkommende Læge Retten til at praktisere, og jeg erklærede mig den Gang villig til at medvirke ved en saadan Formulering, ligesom jeg ogsaa gør det i Aar; men saalænge der ikke foreligger en Udvalgsbetænkning fra et Ting, eller vel egentlig rettere, saalænge der ikke foreligger en Afstemning, er der ikke særlig Grund til at forandre et Lovforslag fra den Form, hvori det nu en Gang er forelagt for Tinget. Men for øvrigt, disse Grunde tror jeg nok, man kunde formulere i almindelige Udtryk. Jeg mener nemlig, at det maatte blive for det første Uduelighed og Uvidenhed, altsaa Mangel paa behørig saglig Duellighed, som jo kan tænkes at være indtraadt, fordi den paagældende er gaaet tilbage. Han kan til en Begyndelse være bleven Kandidat med en daarlig Eksamen, være lige sluppen igennem Eksamen, og derefter ikke have bestilt noget. Under saadanne Forhold vil Lægen gaa tilbage i Duellighed, og det kan let hænde, at han tilsidst viser sig at være saa uduelig og gøre saadanne Fejl, at det ikke kan gaa an at betro ham Lægevirk-somhedens Udøvelse. Der er dernæst en anden Kategori af Tilfælde, hvor jeg mener, at det maa være tilladt at entlede den paagældende, nemlig naar han er hengiven til saadanne Laster, som ere uforenelige med Lægevirk-somhed, hvorved jeg navnlig tænker paa Fordruffen og den moderne Last, Morfinisme. Dernæst mener jeg, at der er en tredje Kategori af Tilfælde, hvor det er absolut tilladeligt, at betage en Læge Retten til at praktisere, nemlig ved visse legemlige eller aandelige Sygdomme. Det gaar aabenbart ikke an, at en gal Mand har Adgang til at praktisere som Læge, og der kan ogsaa tænkes saadanne legemlige Mangler hos den paagældende, som gøre det uforvarligt, at

lade ham praktisere, nemlig naar Manden ikke kan se mere eller lignende. Der kan godt tænkes det Tilfælde, at en Mand, naaget han har disse Fejl, bliver ved at praktisere og af en eller anden Grund ikke har tilstrækkelig Følelse af, at han maa træde tilbage. Der vil i saadanne Tilfælde kunne ske den allerstørste Skade for Almenheden, dersom en saadan Mand ikke kan standes i sin Virksomhed. Flere af disse Tilfælde forekomme mig at være saadanne, at de ikke egne sig til Afgørelse ved Domstolene. Der er ingen, der ønsker, at Lægerne skulle være prisgivne vilkaarlig Behandling, men jeg ser heller ikke, at man kan sige, at de efter dette Lovforslag ville blive det. Det, der her foreses, er vistnok, naar det kommer til Stykket, i Realiteten mere betryggende end en Afgørelse ved Domstolene baade for Lægerne og for Publikum. Man maa jo huske paa, at her handles der ikke om Særinteresser, ikke om Lægernes Interesser, ikke om Apotekerens Interesser, men først og fremmest om Samfundets Interesser, og det forekommer mig, at en Afgørelse i denne Retning, hvortil der kræves Enstemmighed i Sundhedsraadet ligesom ogsaa Samstemmen fra de tre, der ere stillede til Sundhedsraadets Disposition, er noget, der næsten nærmer sig en Jurystendelse overfor Lægen. Det er jo hans egne Standsfæller, der komme til at affige Dommen over ham. Ved at gaa til Domstolene tror jeg ikke, at Lægen i Virkeligheden vinder nogen større Betryggelse, medens jeg derimod kan tænke mig, at Publikum kan faa en betydelig mindre, netop fordi det er vanskeligt at føre et juridisk Bevis for flere af disse Punkter, som jeg her har nævnt som antagelige Grunde til at forhindre Lægen fra at praktisere. Hvad Domstolenes Afgørelse angaar, saa har den jo ogsaa den Uvislighed, at den er langsom. Dertil vil man jo sige, at det gør ikke noget, man kan jo suspendere Lægen, saa længe Sagen staar paa, og saa kan han jo ikke gøre nogen Skade i den Tid, men dertil vil jeg bemærke, at det ogsaa for Lægen er en mindre heldig Vej, thi naar en Læge suspenderes, og det bliver forbudt ham at praktisere, er det omtrent det samme som at slaa ham ihjel som Læge, naar der ikke følger en hurtig Afgørelse af Spørgsmaalet, om han skal have Lov til at praktisere længere. Men skal en Læge suspenderes fra sin Virksomhed, og han saa maatte tre Aar efter faa Højesteretsdom for, at han kan praktisere igen, saa er han meget uheldig stillet, og saa er han ogsaa godt som slaaet ihjel som Læge. Derfor mener jeg, at den her foreslaede Afgørelse har store Fordele for Lægestanden, idet den jo nødvendigvis vil føre til